

Αγαπητοί φίλοι, επιστρέφοντας σήμερα μαζί με τον Κυριάκο από τις Σκουριές, μετά την προβολή του ussak στο κάμπινγκ που οργανώνεται απ' όσους αντιστέκονται στη εξόρυξη του χρυσού στη Χαλκιδική, ακούσαμε στις ειδήσεις του ραδιοφώνου ότι για φέτος (2018) οι πόροι του πλανήτη, νερό, τροφή, ενέργεια κ.λπ. που διατίθενται ετησίως προς κατανάλωση, για το 2018 έχουν ήδη καταναλωθεί μέχρι το τέλος του Ιουλίου! Δηλαδή πέντε μήνες νωρίτερα, δηλαδή αυτή τη στιγμή ζούμε επί πιστώσει! Η πληροφορία είναι τρομακτική. Όπως τρομακτικό είναι να βλέπει κανείς με τα ίδια του τα μάτια τα ορυχεία εξόρυξης στις Σκουριές και την εργοστασιακή εγκατάσταση της ELDORADO. Ένας φίλος μας προειδοποίησε ότι, όταν δει κάποιος με τα μάτια του την εγκατάσταση της εξόρυξης πρέπει να μείνει σιωπηλός τουλάχιστον για ένα μήνα για να διαχειριστεί το πένθος και το θυμό του. Και έχει δίκιο. Παρ' όλα αυτά εγώ τολμώ να μοιραστώ μαζί σας τις απλοϊκές μου σκέψεις:

Μπροστά σ' αυτό το θέαμα κανείς επιστήμονας, κανείς πανεπιστημιακός, κανείς πολιτικός δε μπορεί να βγάλει κιχ, να επιστρατεύσει δηλαδή επιχειρήματα ότι π.χ. αυτό είναι κάτι θετικό, κάτι που δημιουργεί θέσεις εργασίας, ότι αυτό είναι επένδυση και "ανάπτυξη" ή και " δίκαιη ανάπτυξη". Το θέαμα της εξόρυξης είναι ο θάνατος. Και όλη αυτή η επένδυση για να φτιάχνονται χρυσά μανικετόκουμπα και χρυσά κολιέ. Δηλαδή όχι γεωργία πλέον, όχι κτηνοτροφία, όχι μελισσοκομία, όχι αλιεία, όχι νερό, όχι ζωή, αλλά μανικετόκουμπα και ρύποι και μόλυνση και καταστροφή. Οι απελπισμένοι άνθρωποι που εξακολουθούν να αντιστέκονται είναι απλώς αξιοθαύμαστοι. Αλλά μόνοι τους τι μπορούν να κάνουν; Πως να τα βάλλουν με το θηρίο; Κι αν όλη η χώρα, αυτό το ευλογημένο περιβόλι, γίνει - όπως ήδη φαίνεται - ένα απέραντο εργοτάξιο με εξορύξεις, αγωγούς, ουρανοξύστες και καζίνα, μια υπέρτατη ασέλγεια δηλαδή, ποιός θα σταθεί απέναντι σ' όλα αυτά;

Το θέμα είναι βαθειά υπαρξιακό πριν από πολιτικό, οικολογικό, η "παγκόσμια σκακιέρα", οι "διεθνείς παίχτες" κ.λπ. Είναι το τι ζωή θέλουμε να ζήσουμε εμείς και οι επόμενοι. Μέσα στις λίγες δεκαετίες που αναλογούν στον καθένα μας.

Κάτια Γέρου, Ιούλιος 2018